Porto opłacono ryczałtem

Ч. 7 (442). Неділя, дня 12 лютого 1928. Рік X.

Адреса Редакції і Адміністрації „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ ПЕРЕМИШЛЬ, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807 Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. Передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно для Америки 2½ дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 1½—2½.

Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

ТАРИФА ОГОЛОШЕНЬ: за текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол., для дрібних промисловців укр. інстит. 0·16 зол. Дрібні оголошення по 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголошеннє 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністрації по 0·10 зол. за слово. Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

18 Всі свідомі та карні Українці і Українки віддадуть свій голос на лісту Українського Національного Обєднання, означену числом 18. **18**

Український Народе!

Стоїш перед новою спробою сил, перед новим іспитом політичної зрілости і національної свідомости.

На день 4. і 11. березня (марта) ц. р. розписано вибори до польського сойму і сенату. Всі українські політичні партії рішили взяти в них участь.

Вибори! Вам всім добре відоме це слово. На наших землях вибори все були боротьбою. Боротьбою за характер наших земель, за душу українського народу. До боротьби ставали непохитні карні ряди українських виборців. Нічого не мали вони з собою крім виборчої картки та твердої постанови: **видержати!** І не зважаючи на терор та підкупства, український народ ніколи не подавався. І хоча шлях народу вистелювали трупи його найкращих синів, Воля Народу все була незломна.

А коли знову прийшла хвиля, в якій український народ по довгій перерві має піти в боротьбу з виборчою карткою в руці, то для нас, його політичного проводу, немає найменшого сумніву, що він і тепер цей обовязок виконає як найкраще, в рний своїй славній минувшині!

Нашим противникам залежить тепер ще більш ніж коли небудь, щоби не виявилася правдива воля українського народу. По селах і містах української землі розвідуються тисячі несовісних агітаторів, що будуть манити Вас під свої прапори, щоби тільки відтягнути Вас зпід жовто-блакитного Стягу, Стягу Великого Українського Народу. Але Ти їм не повіриш душі своєї, Народе Український. Твердо і сміло видержиш на свойому пості, при свойому національному прапорі!

Через нашу землю в останніх роках перекотилося море горя. На всіх царинах завдавано нам тяжкі удари. Всеж ми незломані! Без нічиєї допомоги, власними силами і власними засобами відбивали ми удари, творили на руїнах нове життя. В найтяжших умовинах, які тільки знає історія, зуміли ми встоятись сильні вірою в краще будуче Нації.

Український Народе!

До виборів обєдналося Українське Національно-Демократичне Обєднання з всіма патріотичними орґанізаціями Галичини, Волині, Холмщини, Полісся і Підляша. Всі, що ставлять інтерес загально-народній вище інтересу вузького, партійного, йдуть до виборів під жовто-блакитним стягом Національного Обєднання. Ми і тільки ми створили правдиво український національний фронт і його несемо у виборчі маси.

Щоби побіда українського народу була певніща, Провід Українського Національно-Демократичного Обєднання вступив у бльок з непольськими народами — білорусинами, німцями і жидами з Волині, Холмщини, Полісся і Підляша. Бо на підставі виборчої ординації тільки великі бльоки можуть рахувати на побіду.

Український народе!

4-го і 11 го березня (марта) ц. р. виберемо провідників наших. Щоби вони стояли на сторожі права української нації. Щоби представляли наші змагання перед світом. Щоби боролися на парляментарній арені з законами, кованими на шкоду українського народу. Щоби проводили нам у зорґанізуванні наших сил на всіх царинах національного життя.

Йдемо до виборів з непохитною вірою в побіду!
Хай живе український національний фронт!
Всі під жовто-блакитний стяг!

Всі українські виборці віддадуть свої голоси на лісту число 18, бо це є одинока ліста одинокого українського національного бльоку.

Центральний Комітет Українського Національно - Демократичного Обєднання:

Дмитро Левицький, голова, Михайло Черкавський, Гриць Тершаковець, о. Леонтій Куницький, Олександер Марітчак, Корнило Троян, головний секретар, Володимир Целевич заступник головного секретаря, Олекса Черкавський — член президії.

Члени Центрального Комітету: Степан Бандура, Степан Баран, Стефанія Барановська, Степан Біляк, Михайло Волошин, Сергій Вишневський, Михайло Галущинський, Михайло Галібей, Іван Гижа, Дмитро Ерстенюк, Володимир Загайкевич, Михайло Кернога, Борис Козубський, Микола Кузьмин, Андрій Кунько, Іван Куровець, Іван Ліщинський, Остап Луцький, Павло Лисяк, Семен Любарський, Василь Мудрий, Федір Назарчук, Микола Оґроднік, Юліян Олесницький, о. Степан Онишкевич, Володимир Охримович, Юліян Павликовський, Дмитро Паліїв, Зиновій Пеленський, Мілена Рудницька, о. Володимир Дометсадовський, Михайло Стефанівський, Михайло Струтинський, Михайло Таранько, Микола Творидло, Сергій Хруцький, о. Іван Фединський, Олена Шепарович, Юра Чукур.

Отверте письмо

до п. проф. Володимира Зубрицького в Перемишлі.

Дня 31. січня 1928 р. нарком Ви до мене звернулись і мали зі мною в Сяноці розмову, в якій старалися Ви мене намовити, щоби я покинув „Обєднанне“ і зреиґнував як посольський кандидат з третого місця листи „Обєднання“, а натомісць Ви заявили готовість поставити мене як кандидата „національної безпартійної листи“ і то на другім місці, при чім Ви малиби бути чоловим кандидатом. В дальшій розмові, на мій запит, заявили Ви мені, що ця названа Вами „національно-безпартійна“ листа, означена числом 22 Колижя Вам сказав, що це є листа соціялістичного бльоку, то Ви, Пане Професоре, сказали, що Ви тому пишете на листу соціялістичного бльоку, щоби не пропали державні мандати Вашої листи. Далі переконували Ви мене, що ця соціялістична листа ч. 22 напевно перейде, бо за нею підуть не лиш всі соціялдемократи і радикали, але також всі москвофіли, бо, як Ви казали, Др. Черлюнчакевич з Перемишля дав Вам поручаючий лист до сяніцьких москвофілів, от як до нотара п. Ґенсьоровського в Сяноці і до п. Возняка в Коросні. Також запевняли Ви мене, що колиб листа „Сельроба“ була уневажнена, то на листу Вашу ч 22 впадуть всі голоси „сельробів“. На те заявив я Вам, що з „Обєднання не виступлю. Але добачуючи в цілій Вашій акції очевидну киринею і ослабленнє нашого національного фронту, а котячи Вас звести з цего бездоріжжа, запитав я Вас, Пане Професоре, чи Ви не кандидували б на листу „Обєднання“, а я в такому разі зреиґнувавби з кандидатури, а також я старавбися вплинути на міродайні чинники, щоб Вас поставлено на другім місці листи „Обєднання“, а о. Маринович мігби заняти моє місце. На те Ви заявили, що не можете бути на одній листі ані з п. Загайкевичем, ані з о. Мариновичем, бо п. Др. Загайкевич забиває кооперативну ідею в повіті тим способом, що Повітовий Союз Кооператив в Перемишлі підбиває ціни, а о. Маринович розпиває нарід на вічах, а для скаптовання голосів роздає пшеницю і американські дари. Далі в розмові оправдували Ви свою кандидатуру ніби то „волею народа“.

Я не знаючи обставин в Перемищині, сейчас виїхав туди, щоби провірити все те, що Ви мені наговорили. І от будучи на вічу в Нижанковичах побачив я, що на тисячне віче „воля народа“ за Вашою кандидатурою обявилась в гуртку 15—20 осібняків, які безнастанно кричали „ганьба“ і „славно“ — під проводом якогось Гиниловича і Ґенґала. Чи Вам не сором, Пане Професоре, щоб ці осібняки такими способами під Вашою фірмою розбивали селянські віча? Навіть мені — чоловікови, котрий аж з Сяніччини приїхав, щоб запізнатись з обставинами — ці люди не дали прийти до слова. Як я відтак довідався, така сама „воля народа“ видвигнула Вашу кандидатуру на ганебнім вічу в Перемишлі дня 27 січня і такій то „волі народа“ Ви підчинились. Дальше переконався я, що всі Ваші закиди проти п. Др. Загайкевича в справі кооперативи показались звичайною сплетнею, негідною освіченого чоловіка, а закиди проти о. Мариновича показуються клеветою. А дальше, чиж забули Ви, Пане Професоре, про резиґнацію зі своєї кандидатури? Це вирост незрозуміле, а доказом сего є Ваша заява, яку Ви зложили перед трьома делеґатами бувших старшин УГА. Бо отсі три старшини, що є, віродостойні як громадяне і бувші офіцери, під датою 20. січня 1928 — написали до Народної Канцелярії в Перемишлі отсе письмо:

„На передвиборчих зборах бувших членів УГА 17. січня 1928, виделеґували зібрані підписаних, щоби поробити заходи в цїли погодження ґрупи УНДОбєднання і національно думаючих елементів в справі кандидатур панів: Дра Володимира Загайкевича і проф. Володимира Зубрицького. Підписані удалися до п. проф. Зубрицького 19. січня ц. р. і представили йому справу, П. проф. Зубрицький заявив підписаним, що не кандидує і в перемиськім повіті не буде кандидувати, **та потвердив це словом чести.** У виду цего вважають підписані свою місію за скінчену і тому не удаються особисто до противної сторони, а ограничаються на отсім донесенню. В Перемишлі, дня 20. січня 1928“. (підписи).

З вище наведеного письма набрав я глибокого переконання, що ціла Ваша акція є киринею, бо не розумію, як Ви могли трьом бувшим старшинам дня 19. січня давати слово чести, що не кандидуєте, і що в перемиському окрузі кандидувати не будете, а д. 31 січня Ви не тільки заявили мені свою кандидатуру, але ще мене старалися наклонити до цеї кирині. Я ясно тепер бачу, що Ваша акція стремить до розбиття наших сил, і тому Ви возитесь з поручаючими листами до москвофілів, тому увійшли мабуть в тиху спілку з „Сельробами“, бож прецінь не безпідставно говорили Ви мені, що коли „Сельробів“ листа буде уневажнена, то вони будуть голосувати на Вашу соціялістичну листу ч. 22. А прецінь Ви готові були кандидувати на листу „Обєднання“, лишень не з п. Др Загайкевичем і о. Мариновичем. Значить, особисті порахунки а не добро народа кермують Вашими політичними кроками.

Я, як селянин, не розумію такого роде „політики“ яку Ви тепер ведете і обіцюєте нам показати „нові шляхи“. Нерозумію, як можете Ви, що представляєте себе передовсім Українцем-націоналістом кандидувати на лісті уґруповань соціялістичних і старатися о поперте москвофілів і инших ворожих нашому народови партій. Якби Ви були щирим Українцем, то певне вони Вас і не підпиралиби і листів за Вами не писалиби, — но а також Ви не повинні о це просити. Для такого, як Ви, Пане Професоре Зубрицький, народня робота в Сяніччині заперта!

Василь Подубинський,
селянин з Дубрівки руської, п. Сянік.

11/II. 1928. **БАЛЬ МЕДИКІВ** 11/II. 1928.

у Львові в салях „НАРОДНЬОГО ДОМУ“ при вул. Рутовського 22.

Чи український селянин може при соймових і сенатських виборах голосувати на листу соціялістичну?

Безумовно ні, а то з отсіх причин:

1) Основою соціялістичної науки є засада, що приватна власність в недвижимостях не істнує. Приватну власність, як також приватні підприємства касується і переноситься на власність загалу, себто держави. Кожда до праці спосібна одиниця має виконувати працю, визначену їй при помочи уряду загалом, себто державою, і відповідно до вартости виконаної роботи одержує зі скарбу державного заплату. Отже наколиб прийшла влада соціялістична, то наш хлібороб стає безрільним і бездомним, а буде робив те, що йому прикаже старшина, якою можуть бути люди усякої народности бо соціялізм до народности не привязує ніякої більшої ваги.

Є це отже наука, на якої саму згадку українському хліборобові кров може зціпеніти в жилах. Та не тільки українському. Цеж відома річ, що у всіх культурних краях хлібороби супроти соціялізму занимали і занимають становище крайно вороже.

2) Соціялізм є противний парцеляції панських ґрунтів, бо:

а) Задушевним бажанням соціялізму є, щоби так по містах, як і по селах громадилось як найбільше людий безрільних і бездомних, людий без зарібку або з зарібком дуже нужденним, якіби наслідком свого важкого положення економічного становили в містах і по селах джерело безнастанного ферменту і тим чином підготовляли почву під вибух суспільного перевороту, якого вислідом булоби заведення соціялістичного устрою суспільного і соціялістичного правління. Парцеляція панських ґрунтів між сільський пролетаріят іде такому рахункові впоперек і тому соціялізм є їй противний.

б) соціялізм є засадничо противний творенню малих сільських господарств. Після соціялістичного рахунку рільна господарка, оперта на малих господарствах, зусім не оплачується і є лише марнуванням ріллі, знарядів, худоби і людської праці зі шкодою для міст, бо через те, що на ріллі працюється по старосвітськи і примітивно, видобувається з неї за мало харчів, які наслідком того є неровмірно дорогі. Після соціялістів належить ріллю управляти на лад американський, себто на великих просторах та при помочи новітніх машин і усіх добутків новітньої науки.

в) Через парцеляцію панських ґрунтів міста, отже і робітники соціялісти, що в містах гуртуються, потерпілиби велику шкоду. Тепер найбільшу пайку харчів доставляють містам панські двори. В разі парцеляції ґрунтів велика часть харчів осталаби в селі, бо їх споживавби сам селянин. Через те до міст доходилоби харчів значно менше як тепер, а тим самим доставлені харчі мусілиби значно подорожіти.— Це є ті три найважніщі причини, для яких соціялісти є противні парцеляції панських ґрунтів.

3) Теоретичним домаганням соціялістів є, щоби: а) усьо в світі дешевіло, б) щоби платня робітників ішла до гори. В практиці розуміють одначе соціялісти дуже добре, що рівночасно з подешевінням виробів промислових не можуть іти робітничі зарібки до гори, бо одно друге виключає. Тому в практиці не борються вони так дуже проти дорожнечі виробів промислових, натомісць з цілою форсою поборюють кожде подорожіння продуктів сільських, яких найбільше потребують.

Виходить отже з того таке що селянин, по думці соціялістів, мають свої продукти продавати навіть за безцін, натомісць за вироби промислові мають платити такі ціни, щоби з того не лише фабрикант мав зиск великий, але щоби з того можна було обігнати також і підвижку робітничих платень.

4) Домаганням соціялістів завсіди було, є і буде, щоби границі держави для вивозу харчів були замкнені, бо наслідком того ціни харчів мусять бути розмірно низькі; за те для привозу харчів з инших країв границі держави мають, по думці соціялістів, стояти отвором, щоби напливаючий з заграниці товар впливав у нутрі держав на подешевіння цін.

Натомісць домагання селян є противне. Вони жадають, щоби для вивозу харчів границі стояли отвором, бо в такому разі селянин прим. на ринку німецькому, де за харчі добре платять, за свій продукт дістане без порівнання більше як у Польщі, — а рівночасно домагаються селяни також, щоби для привозу харчів з заграниці до Польщі границі держави були замкнені, щоби охоронити себе перед конкуренцією прим. харчів американських.

У тих фактах лежить саме засадниче противенство між інтересами хліборобів а інтересами міщухів, а з окрема робітників-соціялістів, і тут не поможуть ніякі мудрагелювання. Кандидат, якого вибір форсу-

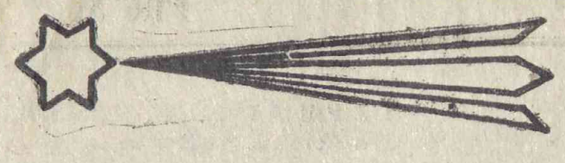

Скоро приходимо до цілі, коли до прання уживаємо доброго мила.

МИЛО КОМЕТА

TRZEBINIA

чудесно надається до прання в твердій воді.

ють соціялісти, а якого евентуально значною більшістю голосів виберуть селяни, абсолютно не буде в силі обом сторонам вволити їх волю і погодити з собою їх суперечні інтереси економічні, і буде мусів, хоч-не-хоч, у своїй посольській діяльности одній з обох сторін спроневіритись, бо тут і сам ангел з неба не вспівби з тих суперечностий вийти з гонором.

5) Соціялізм проголошує засаду, що фабричного робітника обовязує лише осьмигодинний час праці на добу. Для хліборобів є це нісенітниця. На селі робота є чисто сезонова, себто звязана тісно з порою року, з станом погоди і тощо. На селі випаде так, що треба і 20 годин на добу працювати. Що почавби ґазда на селі, якщо челядь не схотілаби більше працювати, ніж вісім годин в день?

6) Соціялізм голосить засаду, що наука релігії у школі є непотрібна, і її належить з шкільного пляну счеркнути. Український хлібороб на це ніколи не згодиться.

І тд. І тд.

З наведеного бачимо вже, що робітництво промислове і торговельне, зорґанізоване під стягом соціялізму, а наш укр. хліборобський стан, — це два ріжні світи о відмінних, а навіть суперечних вимаганнях і стремліннях, і о ріжному світогляді. Що добре для одного, те саме шкодить другому, що одному дороге і святе, те для другого марне і глупе. Тому і неможливе, щоби оден і той самий посол міг заступати в соймі інтереси одних і других, бо щож прим. зробить, як в соймі прийде на порядок дневний справа замкнення, зглядно отворення границь для вивозу харчів? Якаебудь рішиться промовляти і голосувати, одна сторона напевно буде почуватись покривдженою, або і зрадженою.

Тому така річ ніде у світі не практикується. Від коли істнують новітні парляменти, робітники висилали до них як своїх відпоручників звичайно соціялістів, а рідко людий з иншими переконаннями суспільними і політичними. Натомісць хлібороби до парляментів не висилали ще ніколи соціялістів. Такого випадку ще в історії не було. І справедливо. Бож посол має цілою душею боронити усіх сущних інтересів своїх виборців як певна орґанічна цілість понятих, а не лише тих інтересів, що йому з певних причин є до вподоби.

Український селянин хай собі це затямить, що наколи він голосує на листу проголошену соціялістичною орґанізацією, то тим самим він засвідчає перед світом, що годиться на соціялістичну програму, а з окрема: 1) що дає свою добровільну згоду на засаду вивласнення українськоко хлібороба з його майна на річ держави; 2) що добровільно годиться на те, щоби панські ґрунти полишились у віки нерозпарцельовані; 3) що добровільно годиться на те щоби в соймі про його матеріяльний бут рішали люди тісно звязані з тими кругами, які мають зусім суперечні інтереси, ніж селянин; 4) що добровільно годиться на те, щоби границі держави остали замкнені для вивозу його сільських продуктів, а натомісць отворені для привозу харчів з заграниці, або инакше кажучи, що добровільно годиться на це, щоби і далі остати нуждарем; 5) що добровільно годиться на це, щоби між сільською челядю запанувало цілковите безладдя; 6) що добровільно годиться на це, щоби його діти росли без Бога і церкви.

Хто має відвагу, це прилюдно перед світом задокументувати, цей хай так і зробить! Вольному воля!

Думаю одначе, що таких виборців не буде багато, наколи загал належно собі усвідомить, у чому діло. Тому річю одиниць тямущих, які привикли до основнійшого думання, є, поучити про це народ в читальнях, на ріжних зборах і у приватних розмовах, щоби народ відтак не осмішився перед сусідами своїм голосуванням, а його політична невиробленість щоби не перейшла відтак у глумливу приповідку. —

Роман Гамчикевич.

Дописи.

Серафинці пов. Городенка. У нас така гризня по селах, що не дай Боже. А цю гризню ввела купка радикалів, яка хоче проломити наш спільний фронт і розбити українські голоси при виборах. Тому радикали уладили і у нас віче, на яке приїхав кандидат радикалів Др Лев Бачинський. Він в нашім селі добре знаний старшим людям, бо його батько був тут учителем і він тут вигодувався. Та на жаль, Др Лев Бачинський не приїхав сюди, щоби нас зєднати в однім фронті проти наших противників, але щоби нас розєднати. Нам старшим радикалам аж соромно стало за Др Бачинського. Памятаємо, що колись він разом ішов з Др Окуневським і тоді росли ми, а тепер он куди він нас тягне, щоби ми голоси розбивали та щоби Поляки вийшли в нашім окрузі. Старші люди кажуть, що Др Бачинський ішовби одним фронтом до виборів, але тепер в радикальній партії запанували молокососи, які перехрестили партію на соціялістичну і старим Бачинським комендирують, як хотять. А це дурне, бо і які ми соціялісти на селі. Ми знаємо дуже добре, що соціялісти хотять найтаніше збіжже купувати, а ми знов хочемо так продавати, щоби можна купити то, що нам потрібно. Знаємо також, що соціялісти є противниками того, шоб кождий селянин мав своє поле, а натомісць, щоби поле ціле перейшло на державу, а селяни аби були наймитами на своїм ґрунті. А цего ми не хочемо. Так нас учив колись і сам Бачинський, як був молодий, а тепер на старість иншої співає, бо йому так молодики приказують. Це ми знаємо і тому у нас, крім кількох, будуть голосувати за „Обєднанням.“ Також сусідні села Стрільче, Пробабин, Ясенів і дальші Глушків, Чернятин, Семаківці, Поточиска дуже обурені на радикалів, що вони не хотять іти разом з Обєднаннєм і тому голосувати будуть лиш на Обєднання.

Цунів, пов. Городок. Дня 1. І 1928 отворено у нас кооперативу. Дотепер мали два склепи, на однім кінці села жидівський склеп — а на другім кінци приватний склеп український. Отже наша кооператива приміщена в середині села. Тяжко було нам з початку, бо люди не дуже горнулися до кооперативи, але щораз краще, бо люди починають розуміти, що це є кооператива, і частіще заходять до нас купувати. Але ще багато є таких хрунів, що ідуть до жидівського склепу а свій склеп поминають. Таких у нас називають „жидівськими іванками“ або впрост „хрунями“. Вже діти зачинають на них пальцями показувати і вони стаються посміховищем в селі. — Дня 29 І. 1928 відбулися у нас загальні збори Читальні „Просвіти“. Вписалось 42 членів. На зборах явилося богато людей, але тамті не хотіли вписатись, бо казали, що „за те колись будуть їх вішати“. На це ми кажемо їм, що темні і непросвічені самі вішаються вже тепер, а також будуть їх вішати, бо вони темні-неосвідомлені. — При виборах наше ціле село буде голосувати на лісту ч. 18 Національного Обєднання.

Михальче, пов. Городенка. В нашім селі вже перед війною було ¼ часть латинників, а по війні прибуло на розпарцельовані двірські лани 55 родин кольоністів-мазурів. Мазурами опікується їх ксьондз, а ми Українці не маємо в селі ні одної інтеліґентної людини. Тому ми урадили спровадити дяка з Самбірщини — Остапа Васіка. Завдяки його заохоті і праці повстав у нас церковний хор, аматорський гурток і обновилося освітне життя в Читальні. Люди у нас бідні і можуть зложити для дяка 8 кірців збіжжа. Ходило о те, щоби отець парох (він до нас доїздить з Семаковець) зі своїх 95 морґів бодай ¼ морґа дав дякови, але пан-отець не хотів і дяк побувши у нас пів року пішов далі шукати посади. Тепер живемо і ніколи співаної служби не маємо, бо на два села у нас дяка нема і пан-отець сам править. Люди байдужніють а деякі задумують шукати инших богів. А в нас легко чужих богів знайти, бо живемо серед мазурів, а тут і латинський парох на місци. Ми члени Читальні звертаємо на це увагу церковної влади і просимо у нас завести деякі зміни, щоби наш нарід удержати при нашій церкві. Перестерігаємо перед наслідками, бо наш нарід мало-свідомий і пристає радо там, де бачить, що є кращий провід і наука.

Торки, пов. Перемишль. З рамени Українського Національного Демократичного Обєднання відбулося у нас 29. січня 1928 р. велике передвиборче віче. Присутних було понад 600 осіб з сіл: Торок, Буцева, Накла, Поздяча і Медики. Реферати про політичне положення українського народу під Польщею, про вагу і значіння виборів до сойму і сенату та про одноцільний національний фронт виголосили Др. Конюшик, О. Сенечко та Ол. Смішкевич. Після того вивязалась горяча дискусія многих селян — про вагу одноцільного національного фронту при теперішних виборах. Селяне дуже остро осудили віче, яке відбулось в Перемишлі в дні 27 січня 1928 р. та що панове, які скликували це віче, хотіли вимусити волю селян при помочі ножів та боксерів, уживаючи до цего жидівських та польських комуністів. Вкінці ухвалено одноголосно резолюцію, що всі підуть одноцільним фронтом за „Обєднаннєм“ і голосувати будуть на лісту Ч. 18.

Ратуйте ваше здоровля!

Приймаю хворих, що їм наростають горби, (чайхотне запалення) і кривіють: стриж хребетня коліна, бедра, стопи, всілякий сустав, недоволодіню й параліж ніг у дітей і старих осіб!! та застосову в оцих випадках спеціяльні лічничі ортопедичні апарати а на наростаючі горби і скривлення плечей лічничі ґорсети-наплечники ортопедичні ріжних системів. — Для ампутованих ніг і рук зладжую в мойому заведенні протези (штучні руки і ноги) по німецькій і американській системі. Спеціяльністю мойого заведення є ортопедичні апарати, що вирівнюють всілякі здеформовання ніг і закривають всякі каліцтва стіп.

Зголошення хворих приймає:

Ортопед-директор РАПАПОРТ

Спеціяльне лічничо-ортопедичне Заведення

від 9—1 год. і 3—7 попол.

Львів, вул. Красіцьких ч. 8

З Польщі і про Польщу

Вшехполяки видали відозву, якою накликують всіх Поляків у Сх. Галичині, щоб одним фронтом ішли до виборів. Цю відозву підписало около 70 людей, між ними около 40 професорів львівського університету. Щоби наші читачі пізнали, яку вагу прикладають Поляки до спільного польського фронту, подаємо виїмки з цеї відозви:

...„В тій виїмковій хвилі ко ечна є безоглядна єдність і спільний фронт цілого польського громадянства і нема місця для партійно-виборчого крутійства, яке ослаблює єдність і відпорність Поляків. Уважаємо отже своїм головним обовязком візвати всіх людей доброї волі, яким добро Річипосполитої лежить на серці, щоби всі сили напружили, щоби зєдинити всі сили загалу польських виборців коло спільної ідеї, якаби знайшла свій вислів у створенню одного фронту виборчого, якийби зєдинив всіх Поляків“...

Так розуміють свій національний обовязок Поляки і одним фронтом підуть до виборів, щоб ні один мандат не пропав їм при виборах. Так розуміє виборя нарід, що має свою державу, має цілий державний апарат у своїх руках. Для киринників у них нема місця, забувається про особи, а памятається про загальну справу польську. В Поляків є те, що казав наш Котляревський: „Як загальне добро в упадку, забудь отця, забудь і матку — іди повинність іспрявляти“.

Коли отже Поляки ідуть одною лавою, то в нас „отаманщина“. В кождім повіті виставлено по кілька ліст українських і Українці ідуть розбиті до виборів. Чому воно так? Бо є ще богато у нас людий які є неосвідомлені політично і тому рей водять між ними демаґоги-отаманчики, які їх обдурюють і намовлять, щоб при виборах на них голосували. Але віримо, що наше селянство вже пізналося на ловцях хлопських душ і як Поляки підуть одною лавою до виборів, так само і наше свідоме селянство не зійде з національного шляху і одним фронтом піде до виборів і буде голосувати на одиноку листу Національного Обєднання **ч. 18.** Головний Комісар виборчий в Варшаві хотів уневажнити комуністичну листу. Але коли прийшло до голосовання, вшехполяки і пястовці здержались від голосовання в тій справі і головна комісія виборча призвала комуністичну лісту важною. Також комуністи возьмуть участь у виборах в цілій Польщі.

АНТІН ЛОТОЦЬКИЙ.

МИХАЙЛО СЕМИЛІТОК.

Оповіданнє з народнього переказу.

I.

Було се дуже, дуже давно. Ще як на наші землі набігав дикий кочовий нарід Печеніги й нищив та руйнував села й міста, а людий убивав, або забирав у тяжку неволю.

А панував годі в нашому славному золотоверхому Київі князь Володимир. У князя був син Михайлик, семиліток, але що се за дитина була! Семиліток, а й не одного старого лицаря застидавби! Який славний стрілець був із нього. Було ганяється конем (бо й на кони їздив, наче вродився на ньому) і птаху на лету з лука вцілить. Як де батько, князь Володимир, виправляється було, чи то на лови чи то в бій, усе він було проситься, щоби й його взяв із собою. Свавний був лицар малий князенко Михайлик семиліток. Батько його дуже любив, любив його й увесь нарід.

Знати, що лицарська кров плине в ньому — говорили люди.

II.

І сталося тоді, що Печеніги великою силою насунули на Вкраїну. Підійшли під саміський Київ і облягли його з усіх сторін як чорна хмара. Добуваються до Київа, бють таранами в мури. От-от думають, буде Київ наш. Та де там! Мури стоять, як стояли, не подаються. Стріляють Печеніги до міста, до Киян, що стоять на мурах, та стріли не ранять Киян, лише вертають і ранять самих Печенігів.

— Щоб се таке було? — думають Печеніги, дивуються. — Доси ще ніяке місто, хочби й як сильно укріплене, не встоялося перед нашими таранами. А тут бємо в мури вже більше як тиждень, мури ні трохи не подаються; стріляємо, наші стріли не ранять ворогів, лише вертають і нас іще ранять! Що се? Якісь чари чи що?

Кличуть ворожбитів. Питають. А ворожбити кажуть:

— Не здобути вам отсего Київа ніколи! Там у Київі в князя Володимира є син семиліток. Малий він іще, а вже великий і славний лицар із нього. Се його побут у мурах міста не дає вам здобути Київа. Сей семиліток се душа народу, його сила. Щоби здобути місто, треба перше його відтам дістати.

— Щож нам робити, що нам діяти, щоби його відтам позбутися. Може наслати на нього яких убийників, може підплатити якого Киянина, щоби вбив його?

— Убити? Його? Його ніхто не вбє! Кажемо-ж вам, що він душа народу, а хибаж можна душу, живу душу вбити? Можна її увязнити, поневолити темними силами, але вбити ніколи...

— Щож нам діяти? Радьте, кажіть!

— Є рада на се. — Каже один ворожбит чорний як смола, з очима як грань — є рада! Пішліть до князя Володимира послів, нехай вам видасть князенка у заклад, а ви за те обіцяєте буцімто відступити від облоги.

— Абож вони видадуть?

— Видадуть — каже сей самий ворожбит. Ні князь, ні нарід несвідомі ще того, кого вони мають у себе. Заплатіть мені добре, а я нашлю в місто чорних духів і вони вмовлять у нарід, що годі їм уже довше сидіти замкненими, що з голоду помруть! І Кияне, несвідомі хто се семиліток, видадуть його! Раді будуть ще, що так легким коштом увільняться від облоги.

Печеніги згодилися на раду ворожбита й вислали послів до Київського князя.

III.

Приходять посли в княжий терем, перед княжий престол, поклонилися тай кажуть:

— Прислав нас до тебе, князю, наш князь із заявою, що він із своїм військом готов відступити від облоги Київа й вернути в свою землю, але під умовою, що ти, князю, даш йому в заклад свойого семилітного сина.

— Михайлика?! — скрикнув князь і аж зірвався з свойого престола — О, ні! Ніколи!

Та тут йому в ухо шепче, невидимий князеви чорний дух:

— Дай, дай сина! Сеж тільки в заклад. Йому там добре буде.

Князь аж стрясся, налякався своєї власної думки, бо думав, що се йому самому така думка прийшла до голови. Задумався, вже хотів годитися, та тут почув у сусідній кімнаті голос Михайлика й опамятався, батьківська любов перемогла.

— Ні, — каже — не можу.

А чорний дух бачить, що так ніщо не вдіє й шепче йому:

— Сам не рішайся! Тут ходить не тільки о тебе, але й о місто, о цілий край, о нарід. Спитай у віча, як віче рішить.

І князь завагався, задумався. — Віча спитати? — думав він. — Чому зразу така думка не прийшла. Треба скликати віче. А як видадуть, що тоді! Ні, нарід любить його й не видасть — ніколи! — потішав він себе в гадці й каже послам:

— Я сам не можу рішитися, скличу віче. Як віче рішить, так і буде.

IV.

І загудів вічевий дзвін, пішли окличники по місті. „На віче, на віче!“ — понеслося луною скрізь по цілому Київі, а нарід лавою посунув на майдан перед княжим теремом на нараду.

А князь сидить у свойому теремі сумний, пресумний. Душа щось недобре віщує. Думка за думкою лине, налітає... Що діяти? Що почати?

Аж тут убіг князенько Михайлик, прибіг до батька, обняв його за шию тай просить:

— Батеньку мій рідненький, пусти мене за місто, хай виступлю до бою Печенігів воювати, бо вже за довго стоять отті Печеніги під Київом та руйнують околиці й нас із міста не пускають.

А батько поцілував сина й чоло тай каже:

— Ой сину, сину! Не тобі ще на війну ходити, ти ще малий, недосвідний.

А на се Михайлик:

— Пусти ти, батьку, на воду утятко молоденьке, а попливе як і стареньке. І мені не треба вчитися воювати, пусти мене, батьку.

Проситься князенько, а очи йому аж горять, аж палають жадобою бою. Та батько каже:

— Стрівай, сину, надумаюся.

Аж тут і сповістили князя, що вже весь нарід на віче зібрався й нетерпеливо жде князя.

І князь вийшов із терему, поклонився зібраному народови й промовив!

— Кияне, панове громадо! Лихо навістило нас! Печеніги облягли місто так, що нам і рушитися з міста нікуди. Правда, доси не вдавалося їм здобути міста, але хто знає, як дальше піде, у них у двацятеро більша сила як у нас. Печеніський князь прислав до мене послів з заявою, що він готов відступити в свою землю, аби лиш я дав у заклад свойого семилітного сина Михайлика.

Громада загула, зашуміла:

— Що? Михайлика, Михайлика? Ні, ми Михайлика не дамо від себе, годі!

Любили Кияне Михайлика, бо хоч він ще й маленький був, а вже могли пізнати в ньому його добро-

Перша рада.

Правильне вживання Radionu.

Хотячи вповні використати ділання Radion-у, треба завсігди, без огляду на те, що маєте прати, приноровитись до епособу як уживати сей середник.

Перш усього треба тямити про найважнішу умовини:

Розпустити Radion тільки в **зимній** воді, а відтак прати відповідно до способу вжиття (вариться білля пів години).

Тілько тоді виказує Radion свої прикмети і дійсно пере сам.

Чи може бути більш простий спосіб?

Тому повторяємо: розпустити в **зимній** воді

і тоді

Radion пере сам.

Що чувати в світі?

БОЛЬШЕВИКИ московські далі роздають землю жидам на Кримі. А саме українсько-канадійські ґазети доносять, що в Вінпеґу відбулися збори жидівської орґанізації „Ікор", яку створено для помочі кольоністам-жидам на Україні. На цих зборах голова орґанізації заявив, що большевики знову зобовязались дати жидам 22,000 акрів землі на Кримі. Орґанізація хоче розписати позичку на 20 міліонів долярів, щоби тими грішми допомогти жидівським кольоністам загосподаритися. Рівночасно комітет повідомив, що багатий банкир Левін з Ню-Йорку офірував 100 тисячів долярів для жидівських кольоністів. Так то жиди мають щасте: московські большевики дають їм задармо українську землю, а американські жиди дають їм грубі гроші, щоб могли загосподаритися. А тим часом українські селяне ідуть у світ за очи шукати кусника хліба. Московські большевики тому такі щедрі і роздають українську землю чужинцям, бо тепер шукають вони грошей в Америці. А саме хотять вони поборгувати 30 міліонів долярів на будову зелізниць. А що всі великі американські банки в жидівських руках, тому московські большевики роздають українську землю жидам, щоб здобути собі ласку у жидівських банкирів. І справді в тих днях мали большевики дістати гроші, але уряд Америки в останній хвилі заборонив виплату грошей большевицькому урядови, бо американські горожане заскаржили до суду большевиків за те, що не хотять їм заплатити грошей, позичених на будову залізниць царському урядови. — Большевицькі ґазети підняли великий крик, що Україна не дає збіжа московським большевикам. Справа представляється так: Ціла Росія живе українським збіжем, а крім того московські большевики вивозять українське збіже до чужих країв і міняють його там за промислові товари: сукно, господарські прилади, машини та инший крам. Забирали це збіже московські большевики за пів-дармо, бо визначили дуже низьку ціну на збіже. Попередними роками українські селяни давали збіже, бо за це сподівались дістати всякий крам і всего, що в господарстві потрібно. Але московські, большевики не-аби-які мудрагелі — звісно жиди! Забирали за пів-дармо збіже, а всякий крам таскали на московщину і там його розділяли, а наш селянин виходив з порожними руками. А за це тепер українські селяни показали московським большевикам дулю і не хотять продавати збіже за пів-дармо. А большевицькі ґазети наробили ґвалту, бо не можуть вивезти збіжа в чужі краї, а також Москві та Петерсбурґови грозить голод, бо нема чим людей годувати. Тому московські большевики позаверталя транспорти всякого краму, які були призначені для московських країв, і справили їх на Україну. Але українські селяни думають собі, що тепер ще зима і вони не потребують ще господарських приладів. Як прийде весна, то вони тоді будуть продавати збіже. Ба, але московські большевики не можуть чекати, бо московським містам грозить голод, а заграничні краї домагаються виповнення контракту, яким большевики зобовязались достарчити збіже. Тому тепер большевицький уряд приказав, щоб домагатись від селян заплатити податків і то сейчас. Большевики сподіються, що тим способом змусять селян продавати большевикам збіже за пів-дармо (у большевиків нема приватної торговлі і збіже скуповують урядові склади). Але селяне визбирують всякі зайві гроші і платять податки, а збіже за пів-дармо не продають. Це дуже гніває московських большевиків, а їх ґазети пишуть, що як до 2—3 тижнів українські селяне не змякнуть, то в московських містах настане голод. Отже можна сподіватись, що большевики силою стануть відбирати селянам збіже.

В НІМЕЦЬКІМ парляменті канцлер Штреземан виголосив промову, в якій дуже гостро виступив проти Франції, яка до нині держить військо на німецькій землі над рікою Реном. Франція каже, що уважає німецький край над Реном заставом, що Німеччина не важиться напасти на Францію. На те Штреземан відповів, що договір в Льокарно дає повну запоруку Франції — таку запоруку, яку взагалі держава може дати державі. А коли Франція ще крім того домагається якоїсь запоруки, то вона не має довіря до льокарненського договору. В такім разі найкраще не заключати ніяких договорів. Договір в Льокарно має поруку Анґлії, що буде додержаний. А як Франція ще крім того домагається запоруки, то це є образою Німеччини і Анґлії, бо Франція припускає, що і Німеччина і Анґлія не додержить слова. Але сама Франція не вірить, щоб Анґлія зломила своє слово, а коли домагається ще якоїсь запоруки, то це є лукавством. Далі Штреземан домагався, щоб Франція забрала своє військо знад Рену, бо без того не може бути згоди між Німеччиною а Францією.

В ФРАНЦУСЬКІМ сенаті дав відповідь Штреземанови сенатор Гібер, який оправдував французький уряд за те, що держить військо в німецькім краю над Реном. Другий промовець сенатор Єккар виступив дуже гостро проти Німеччини. Він казав, що Німеччина зброїться потайки і удержує свій ґенеральний штаб, а також великі суми на військо є доказом, що Німеччина думає про війну проти Франції. За те сенатор Кемері погоджувався з промовою канцлера Штреземана. Він говорив, що ціла Німеччина домагається опорожнення німецького краю над Реном. І Франція мусить вибирати: або насильство над Німеччиною або згоду з Німеччиною. — Також французький міністер справ закордонних Бріян забрав голос в тій справі. Він говорив осторожно, робив Німеччині надію на опорожнення краю над Реном, але це може статись аж по виборах, які відбудуться з весною.

В АМЕРИКАНСЬКІМ сенаті радять тепер над буджетом воєнної маринарки. Недавно виголосив адмірал Плянкет промову, в якій сказав, що Америка мусить зброїтись проти Анґлії. Проти цеї промови виступив сенатор Бораг, котрий заявив, що коли так говорить американський адмірал, то Анґлія буде змушена також зброїтися. Таке зброєнне мусить довести до війни, як довело зброєнне Німеччини перед роком 1914. Але адмірал Плянкет не дуже то взяв собі до серця промову сенатора Борога, бо він в Ню-Йорку виголосив другу промову, в якій сказав, що війна між Америкою а Анґлією є дуже близька і тому треба зброїтись. Подібно говорив і американський міністер маринарки Вільбур. Він сказав, що Америка мусить мати сильну фльоту, бо перед нею є лишень дві дороги: або своєю фльотою перевисшити Анґлію і запанувати над світом, або занедбати фльоту і попасти в залежність від Анґлії.

МАДЯРИ, як ми вже писали, замовили собі в Італії кількасот машинових карабінів, які були заладовані в 5 ваґонах. На стації Ґотгард австрійські урядники зробили ревізію в однім ваґоні і знайшли карабінові кріси. Але не могли того сконфіскувати, бо 4 ваґони були вже на мадярській землі і мадярські урядники не хотіли їх віддати австрійському урядови. Чехословаччина і Румунія наробили крику, а тоді Мадяри сказали, що ваґони є призначені для Польщі. Але Польща заперечила. Тоді Чехословаччина і Румунія загрозили скаргою до Союза Народів, а Мадярам зробилось ніяково. Задержати ті ваґони значило наразитись на слідство Союзу Народів і на військову контролю, яку недавно знесено на Мадярщині. Тому Мадяри постановили не признаватися, що 5 ваґонів машинових карабінів було для них призначених і хотіли їх віддати Австрії. Але Австрія не хоче приняти цего небезпечного подарунку. Їй мировий договір забороняє мати таке високе число карабінів машинових, а знищити їх то непотрібний кошт. Отже що зробити? Австрія впала на дотепний помисл і відповіла Мадярам, що не прийме 5 ваґонів, бо не має певности, чи по упливі 5 тижнів в ваґонах є той самий ладунок, який перейшов через Австрію до Мадярщини. І от тепер 5 ваґонів машинових карабінів не має власника. Кождий їх відпекується. Так то великі політики бавляться, як хлопці.

АВСТРІЯ тепер подобає на чоловіка, котрому відтято руки і ноги. А тими руками і ногами були краї, які до Австрії належали. І от вона без рук і ніг не годна виживити свого тулуба. В австрійськім соймі радять над тим, але нічо врадити не в силі, бо „з порожного не наллєш". Борикаються тут соціялісти з поміркованими партіями. Оноді прийшло до бійки в соймі і посли билися як батяри. До нужди причиняються і инші клопоти політичні, бо Австрія між клевцем а ковалом. З одної сторони Італія, а з другої Югославія притискає її. Обі ці держави ворогують зі собою і війна між ними може вибух-

Ратуйте ваше здоровля!

Ратунок і Поміч для хворих мужчин, жінок і дітей!! на перепуклини, (осунення кишок) пахвини, себто боляк біля ноги, пупця і шлунка!! Без НОЖА, без КРІВАВОЇ операції!! Не занедбуйте руптури, хочби й найменьшої, бо она стає великою як людська голова, як коновка, може стати небезпечною для життя, й може спричинити скрут кишок і ґанґрену, а внаслідок того — смерть!! Радикально спинаю і усуваю найнебезпечніщі і найбільші перепуклини, через пристосовання моїх спеціяльних лічничих руптурових бандажів-опасок, що є споряджені на підставі мойого, найновійшого методу і **мною** заложені фахово! з успіхом! Спеціяльні черевні пояси на обрив кишок, великі обвислі животи, проти згрубілости черева і випадення матиці. — Елястичні і ґумові бандажі на жиляки ніг, котрі

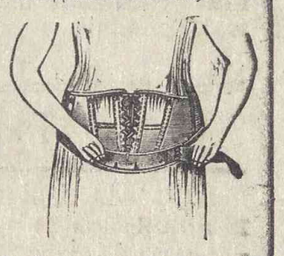

можуть тріснути і великі терпіння спричинити!! Бандажі після операції черева, сліпої кишки і штучних відходових отворів. — Зголошення хворих приймає:

Ортопед — директор РАПАПОРТ Спеціяльне лічничо-ортопедичне Заведення від 9—1 год. і 3—7 попол. **Львів, вул. Красіцких ч. 8**

ту й хоробрість. Вже тепер бачили вони в ньому свойого будучого князя, що принесе славу Київу та Вкраїні.

І зрадів князь, лекше відотхнув, коли почув такі оклики серед Киян.

Але чорні духи не дармували. Ось один станув поза плечима старшого сина князя Володимира, Лихослава. Недобрий був се чоловік, лютий та хитрий, а притім трус. Сам вигляд його відтручував уже від себе. Був він горбатий, лице мав викривлене, а зір якийсь гадючий. Нарід не любив його. Лихослав знав се, знав також, що нарід любить його брата Михайлика, й ненавидів його за се, рад був його позбутися. З сьої ненависти брата до брата скористав чорний дух, і шептав йому:

— Намовляй Киян, щоби вони згодилися на видачу Михайлика. Тоді ти сам лишишся, будеш сам паном на цілій Україні.

І виступив Лихослав, уклонився громаді тай каже:

— Панове громадо! Тяжке наше положеннє, тяжко й раду найти! Ворог наш сильний і вимагає від нас чималої річи. Знаю, що й ви се відчуваєте. Але о скілько тяжше мусимо відчувати се ми: батько мій та я, сеж ворог хоче розлучити батька з сином, брата з братом. А одначе, хоч як се мені важко приходить, я не можу дати иншої ради, бо висше ставлю справу загальну над родинну, як лише сю, щоби дати їм у заклад Михайлика. Потішає тут мене се, що йому ніщо там лихого не станеться, його там шанувати будуть із огляду на нашого батька, а ми ось так увільнимося від облоги й могти мемо жити спокійно.

Нарід заметушився. Тут і там почулися голоси, що годилися з думкою Лихослава. Чорні духи не дармували, а дальше вешталися проміж нарід та нашіптували йому, що так буде добре.

І ось виступив старий боярин Збигонь та каже:

— Панове громадо! І моя така рада, щоби дати Печенігам князенька в заклад. Йому там у Печенігів ніщо не станеться, а ми будемо вільні. Князенька Печеніги будуть шанувати вже хочби з огляду на славного нашого князя. А ще й те не треба нам забувати. Молоденький князенько там у чужому краю, між чужим народом набере більше досвіду, збільшить своє знаннє й верне до нас, як виросте, досвідним і мудрим князем.

Громада загула, задумалася. А чорні духи не кидають своєї роботи.

І, коли князь спитав:

— Ну, щож, панове громадо, дати Михайлика в заклад Печенігам чи не дати? — Велика більшість загула: „Дати, дати! Нема иншої ради!" А тільки невеличка меншість обізвалася: „Не дати!"

Князь почувши, що більшість є за тим, щоби дати Михайлика до Печенігів, хоч із болем серця, мусів на се згодитися.

V.

А малий Михайлик увесь час віча стояв у вікні терему тай чув усе. Чув як брат Лихослав намовляв Киян, щоби згодилися на його видачу, чув як говорив старий боярин Збигонь, чув вкінці як більшість народу згодилася на його видачу. Засмутився Михайлик. Та не сим що Кияни так легко згодилися на його видачу, бо він знав, що на се вплинули чорні духи, що вешталися між народом, невидимі для народу, але видимі для нього. Потіхою, радостю було тут для нього, що все таки найшлася значна меншість, яка ніяк не хотіла згодитися на його видачу. Але сумний був тому, що бачив, що нарід ще несвідомий свого, кого він дає від себе, несвідомий сього, що сим сам собі готовить загибіль. І ся несвідомість найбільше його боліла. Коли вже раз буде він свідомий себе, своєї сили? Треба конче, щоби весь нарід прийшов до свідомости, що без нього, без Михайлика він не встоїться, пропаде. Щоби його ратувати, треба йому, Михайликови, на якийсь час, може на довго скритися. І він виступив перед громаду тай каже:

— Ой, Кияне, Кияне, панове громада,
Погана ваша рада,
Як би ви розум мали,
Менеб не видавали,
Поки світ світом
Ворогиб Київа не дістали.
А так, прощавайте.

Сказав се Михайлик і повелів слугам привести собі коня. І в одній хвилі в коня виросли крила, а від Михайлика вдарила така ясність, що весь нарід аж жахнувся із дива.

А Михайло Семиліток проїхав проміж нарід, що з диву стояв начеостовпілий, і приїхав під Золоті Ворота. Вони були зачинені. Він узяв Золоті Ворота на золоті стремена й вихром погнався між ворогів. Кінь летів на крилах, землі й недоторкаючися. Ворогів на сам вид ясного лицаря на крилатому кони, зняв страх і переполох. А Михайлик гнався самою серединою ворожого табору. І що махне мечем по правий бік, то ворог як зрубане дерево паде, що махне мечем по лівій бік, то ворог як підкошена трава стелиться. І заки Михайлик переїхав ворожий табор, усі Печеніги покотом неживі лежали.

— Отсе моя остання тепер прислуга тобі, мій рідний Київе! Не верну я до тебе, аж поки весь український нарід не прийде до свідомости, хто він, яка в його сила, не отямиться! Прощай, Київе, прощай!...

І глянув ще в останнє на золотоверхий Київ тай зник. Поїхав далеко, далеко, за семі гори, за семі ріки. Там поставив Золоті Ворота тай стереже їх до слушного часу. Сидить він там і ніколи не старіється, усе він такий, який вийшов із Київа, молодий, семиліток.

А слушний час, кажуть, прийде тоді, коли весь український нарід просвітою й працею прийде до свідомости, пізнає свою силу й *як один муж стане до боротьби за волю Вкраїни.* Тоді Михайлик семиліток, душа й сила народу, сяде знов на крилатого коня, візьме Золоті Ворота на золоті стремена й поверне до Київа, поставить Золоті Ворота на місці, де вони колись стояли й тоді на Вкраїні постане воля, а золотоверхий Київ стане столицею вольної Вкраїни.

І богато, богато минуло літ, століть від сього часу, а Михайлик усе жде й жде. Бували хвилі, де йому здавалося, що вже час вертати. Ішов він уже в слід за батьком Богданом Хмельницьким, так *незгода в народі й малосвідомість його веліли йому вертати* й ждати дальше. І він жиє доси. Та може недалекий вже сей час! Просвіта й праця народна зближає його. О, коби як найскорше наспів сей час, коби як найскорше!

Др. Михайло Кос
лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в почтовім будинку).

Др. Іванна Вітошинська
ординує в діточих і внутрішних недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

КОНЯКИ ВІСКА **Winkelhausen** РУМИ АРАКИ

ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE WINKELHAUSEN. TOW. AKC. STAROGARD - POMORZE. ZAŁ. 1846.

нути кождої хвилі. А що за-[illegible] цими гранична область між [illegible] державами до війни не над[illegible] то можливе таке, що оба війська стрінуться на австрійській землі і Австрія може відіграти таку ролю, яку в часі всесвітної війни грала Бельгія. А саме Німці тоді заняли Бельгію насамперід, щоб лекше їм було Францію заатакувати. Ріжниця та між Бельгією а Австрією, що Бельгія була богата тай військо мала. А Австрія тепер і бідна і військо не має — отже не годна боронитися.

МАШИНИ ДО ВИРОБУ ЦЕМЕНТОВИХ ДАХІВОК

ріжних системів, форми на бетонові рури, хрести, громоводи і всякі вироби слюсарські виготовляє

МИХАЙЛО СТЕФАНІВСЬКИЙ

Львів, вул. Варстатова 10

(між Рицерською а Кордецького).

Жадайте катальоґу!

Всячина.

Листа кандидатів на послів і заступників з 48-го округа виборчого (Перемишль, Добромиль, Сянік, Березів, Кросно): 1) **Др. Володимир Загайкевич,** адвокат в Перемишлі; 2) **о. Йосиф Маринович,** парох в Гійську п. Добромиль; 3) **Василь Подубинський,** господар в Дубрівці руській п. Сянік; 4) **Др. Василь Блавацький,** адвокат в Сяноці; 5) **Др. Михайло Ільницький,** адвокат в Бірчі; 6) **Осип Макар,** господар в Бушковичках п: Перемишль; 7) **Олександер Смішкевич,** власт. реаль. в Медиці; 8) **о. Петро Андрейчик,** парох в Війську п. Залуж коло Сянік; 9) **Др. Остап Жук,** адвокат в Буківську; 10) **Іван Мальхівський,** господар в Ляцьку коле Добромиля; 11) **Дмитро Гадиняк,** господар в Котові п. Бірча; 12) **Василь Пелешак,** господар в Малковичах п. Журавиця.

Новинки

ВІДРІЗАЛА СОБІ ЦАЛЬ ЯЗИКА. 25-літна Японка Еміточі чимсь прогрішилася і за кару сама відрізала собі цаль язика. Лікарі кажуть, що вона мабуть не буде вже говорити. Чим прогрішилась Японка, ніхто не знає, але Японці говорять, що в їх краю люди нераз карають себе самих таким способом. Не зла це кара для жінок, що за богато мелють язиком і через те грішать.

БРАК ЖІНОК. В бельгійській кольонії Конґо мужчини самотні, бо за мало жінок. В місті Леопольдвіль на 20.000 мешканців є лиш 5 тисяч жінок. Тому уряд Конґа вислав просьбу до бельгійського уряду, щоби заохотив жінки до виїзду до Конґа, а кожда там віддасться

СЕЛЯНИ НЕ ПЮТЬ КОМУНІСТИЧНОЇ ГОРІВКИ. Большевицький комісар Бетроьцкий, що завідує совітською горілкою, себто її виробом і продажею між селянами, нарікає, що мужики не хочуть її пити. За це вони виробляють собі свій самогон і то у великій кількости, чим, на його думку, просто „обкрадають пролетарський скарб". По підрахунку комуністичних торговців горілкою виходить, що селяне переробляють річно около 7,000 тон збіжа на самогон, та дістають з нього до 9,000,000 ґальонів сильного трунку. Це означає для уряду втрату 150 міліонів карбованців і очевидно дуже болить большевицьких продуцентів „водки". Мимо всіх заходів, щоб заохотити селян до пиття державної горілки, ця пропаґанда не вдається. Кари і урядовий натиск небогато помагають, тому що місцеві сільські власти самі пють самогон і очевидно другим не перешкоджують.

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ. В Олхівци коло Бережан, господиня Анна Добринь, напаливши в печі, заскоро [illegible]ткала каглу (шубер) і положилась [illegible]чати зі сином, але вже не встали, бо обоє від чаду згинули у сні. — На гостинци, що веде з Підгаєць до Монастириск, знайдено трупа 70-літного Василя Тимоса. Старець вертав до дому зі шпиталя в Підгайцях, але по дорозі зіслаб, сів відпочати і замерз. — В Кудринцях пов. Бо[illegible] знайдено господаря С[illegible]ефана Борачинського мертв[illegible] від стрілу в околицю серця. З початку думали, що він поповнив самовбійство, але опісля арештовано Василя Ткача з того самого села, бо є підозріння, що то він застрілив Стефана Борачинського. — Залізницею з Пьоткова до Ченстохови їхав жовнір Берек Непомни і часто заглядав через вікно ваґона. Нараз надїхав поспішний поїзд і труп жовніра без голови повалився на підлогу ваґону, бо поспішний поїзд відтяв йому голову якби бритвою. Це є наука для наших людей, щоби ніколи не вихилялись з вікна ваґону.

ЖІНКИ ДО ВИНАЙМУ. В дуже давних часах чоловік, коли хотів оженитися, забирав силою жінку, яка припала йому до вподоби, і вже мав жінку. Коли опісля треба було заплатити батькам за дівчину, то платив. Останки тих звичаїв стрічаємо ще не тільки в пів-диких людей. От дайми нато у Хінців ще тепер винаймають жінки на означений час. Ґазети доносять, що в Хінах звичай випожичати жінки за заплатою дуже поширений, бо панує там велика нужда. Коли чоловік не може виживити жінки, шукає такого, щоби її на якийсь час винаймив. Винаймаєся так, що роблять контракт, в котрім докладно означено на як довго жінку випожичається і за яку ціну. Ціна здебільша виносить около 10 долярів місячно. Але трафляються жінки дуже вродливі, за які платять і 50 дол. місячно. Ціну платиться згори, а жінці в часі найму строго заборонено сходитися сам-на-сам з чоловіком. Нераз винайм жінки триває літами. Діти сплоджені з жінкою, яку винаймлено, належать до того, що жінку винаймив.

СТРІЛ ЧЕРЕЗ ВІКНО. Оноді відбувались заручини в господаря Теодора Мізюка в селі Романівці коло Теребовлі. Хотів він віддати свою доньку за парібка Михайла Ґнатова. Коли гості забавлялися, впав до хати стріл, але на щастє нікого не ранив. Поліція перевела слідство і викрила, що це стрілив парібок Лев Фарботняк, бо він хотів женитися з дівчиною, а Гнатів вліз йому в дорогу. Арештовано його.

ЗЯТЬ ПІДПАЛИВ ТЕСТЯ. Господар Іван Копцюх з Підгайчик пов. Рудки віддав свою доньку дуже нещасливо. Його зять Штабрадовський мав коханки, а законну жінку поневіряв і вона мусіла вернути знову до дому родичів. Оноді зайшов Копцюх зі своєю донькою до жида-сусіда і посідали під вікном. Коли розмовляли, хтось колом вибив вікно і ударив Штабрадовську. Копцюх вибіг на двір, але вже нікого не було. Вкоротці повстав крик на улиці, бо на обійстю Копцюха вибух огонь і знищив ціле господарство. Поліція перевела слідство і арештувала зятя, бо показалось, що це він підпалив обійстє. Вже тиждень поперід відгрожувався своїй жінці, що навчить її, хотьби мав зігнити в кремінали". Його арештовано.

ПОЖАР. 12-літний внук Адама Лиса закурив собі папіроса за хатою і підпалив загату. В часі гашення вогню попарилася тяжко донька Лиса. Шкода виносить 2000 зл. а то тільки тому, що родичі і дідо через пальці дивились, як курив смаркатий хлопчина.

ЗДИЧІННЄ МОЛОДІЖИ. В селі Зашків під Львовом гурток парубків від довшого часу непокоїв людей. Пияченнє, бійки були що неділі. Проводирем цеї піяцької шайки ув Гриць Панас. Тому, що корш-мар в сусіднім селі Зарудцях не хотів йому дати на борг горівки, він зібрав своїх камратів Петра Ревія, Михайла Кухара, Павла Кухара, Гриця Ґудза, Михайла Бугая і Миколу Палайду і разом з ними напав в ночи на коршму в Зарудцях. Парубки зажадали горівки і пива, а коли жид не хотів їм дати, вони самі стали господарити в шинку і пили досхочу. Десь по опівночи увійшло до коршми двох господарів, а парубки розпочали з ними сварку а опісля бійку. Ці два господарі і коршмар з жінкою повтікали через вікно, а парубки розбили шуфляди, забрали 265 зл., 10 фляшок горівки і тютюну на 200 зл. — та повибивавши вікна повтікали. По дорозі напали на хату Івана Павлишина і побили цілу його родину, а також вартівників, які прибігли на крик Павлишина. Прийшовши до Зашкова напали на коршму і зрабували кілька фляшок горівки. Всіх їх арештовано. Так то зашківська громада покрилася соромом, бо тамтейше парубоцтво віддавна пиячить, а батьки крізь пальці дивились. — В селі Коростові коло Стрия в корчмі забавлялося кілька парубків під проводом Михайла Ровенського. О півночи прийшов місцевий дяк з кількома молодиками. Парубки під проводом Ровенського шукали собі ґудза і врешті прийшло до бійки, в якій дяк зі своїми помічниками побили і поранили Ровенського. Тепер товариші Ровенського постановили пімститися на дяку. Коли на другий день дяк їхав з о. парохом до церкви, парубки задержали сани, стягнули дяка і не уважаючи на просьби і грозьби о. пароха так побили і поранили дяка, що він бореться з життєм. — Так отже наша молодіж, замісць забавлятись по читальнях, піячить і сходить нінащо. Тепер треба буде винищуватись на процеси.

„FOSFOR"

ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ

Lwów

PLAC MARJACKI 6/7 Telefon 44-48

СУПЕРФОСФАТИ: кістні і фосфорово-азотові, МІНЕРАЛЬНІ і амонякальні,
РЕФОРМФОСФАТИ: кістні і мінеральні від 18 до 26% P_2O_5 !!
ТОМАСИНИ: „Колюмета" — „ЗВІЗДА" і инші краєві і заграничні
СОЛІ поташові і КАІНІТ — АЗОТНЯК — САЛІТРА (ХОЖОВСЬКА) амонові,
САЛІТРА хілійська — СІРЧАН амоновий
Вапно навозове палене і мелене (97% CaO) — Вапно будівляне.
ФОСФОРИТИ палені і мелені (CaO і розп. P_2O_5

Достава ваґоново і деталічно по фабр. цінах і на найвигіднійших услівях кредитових.

Др. Прийма Остап

орд. в Перемишлі, Ринок 12.
в внутрішних і жіночих недугах.
просвітлює **Рентґеном,** насвітлює кварцевою лямпою і Солюксом.

БЛЯТИ СТАЛЕВІ, варстати, ткацькі поспішні і килимкарські, нити, човники, ґремплі до чесання вовни і лену, прядільки, оліярні, механічні варстати, також килими о народних взорах поручає фабрика

„TEXTYL" в Раві руській

дім власний.

ЖАДАЙТЕ І УЖИВАЙТЕ
одиноку найліпшу і своєрідну
ПАСТУ ДО ОБУВИ
ЕЛЄҐАНТ
О. Левицької і Ски.
Львів, Кордецького 51.

Рік залож. 1842. — 85 рік істнування.

ОКРУЖНА АПТИКА Ґ. ШАНЦЕРА

давніш Шварца

Маґістер М. ЛЯВФЕР

Перемишль, ул. Францішканська 5.

напроти костела ОО. Францішканів.

ЖАДАЙТЕ
у всіх кооперативах
МИЛА
Кооперативної Фабрики
„ЦЕНТРОСОЮЗ"

Оказійна продаж 38 морґів в однім кавалку подільського чорнозему, 10 км. від міста, 3 км. від желізничої стації враз з новими мурованими будинками критими бляхою, дахівкою і ґонтами, інвентарем живим і комплетним знарядєм рільничим (сіялка, трієр, млинок, молотільня, плуги, культиватор, плянети і т. п.) — Молодий родючий садок, пасіка, взірцеве пташництво. Крім того до господарки прилягає 11 морґів співласного пасовиська та співвласний каменелом білого і червоного каменя на віддаль 500 м. від обори — з причини недуги господаря до продажи. Контракт зараз. Здоровому і запопадливому господареви приносить ся господарка під ґваранцією 1.500 долярів чистого доходу річно. Можу відділити 20 морґів і окремо продати. Зголошення до адміністрації „Укр. Голос" під: Оказійна продаж.

Продам новий дім (4 убікації мешкальні 2 склепові) з огородом 1100 сяжнів, положений в найкращім місци ринку місточка Маріямпіль коло Галича. Реальність дуже відповідна на заложеннє склепу і складу вуженин. Ціна 1.200 долярів. Зголошення до Адміністрації Укр. Голосу під „Реальність".

Інжинір будови

з довголітною і всесторонною практикою на Заході — бажає втворити будівельне підприємство між своїми. — Просить о подання інформацій, котре повітове місто сього потрібує. За посередництво у віддаванню будови заплатить провізію після умови. — Зголошення під „будова" до „Укр. Гол."

Scott

се назвиско пригадує нам, кому завдячуємо випродуковання з трану емульсії приємної в смаку і не викликуючої жолудкових забурень.

Від пів століття Емульсія Шкота виборола собі перше місце між иншими відживляючими і зміцняючими середниками.

Найновші бадання відносно вітамін, потвердили високу лічничу вартість трану. Вартість та ще збільшена в **Емульсії Шкота** солями вапня і фосфору.

Жадайте виключно оригінальної **Емульсії Шкота.**

До набуття у всіх аптиках і аптичних складах.

Надіслане

ЗАЯВА.

Дійшло до мого відома, що п. Володимир Зубрицький перед п. Василем Подубинським в Сяноці оклеветав мене, а саме: закинув мені, що я розпиваю народ на вічах, купую собі виборців за пшеницю і американські дари. Заявляю, що за сю клевету потягаю п. Зубрицкого до судової відвічальности.

Військо, дня 3. лютого 1928.

о. Йосиф Маринович, гр. кат. парох.

Навяжемо матримоняльну кореспонденцію з образованими Українками. Листи до адміністрації для „Бльондина" і „Шатина".

ДРОҐЕРІЯ
і ПЕРФУМЕРІЯ
МАҐІСТРА М. ЛЯВФЕРА
ПЕРЕМИШЛЬ,
Міцкевича 2 (побіч двірця колієвого)

Домагайтесь найдобірнійших паперців до курення

„Калина"

з фабрики кооперативи „Будучність" в Тернополі.

Найдешевше жерело закупу.

Позір! П. Т. Позір!

Кооперативи і сільські Крамниці

Гуртівний склад волічки, вовни, копу, заполочку, бавовни до вишивок в мотках Klark DMC., шовку, шпулькових ниток, Harland, Тройки, гарасівок, стяжок, крепінок, коронок, обшивок, тасємок, гребінів, ґузиків, ножів, батогів, паперців і туток „Солялі", зошити, всілякі паперові вироби і шкільні прилади, як також величезний вибір ґалянтерійних товарів

по найдешевших цінах поручає

передвоєнна знана фірма основана 1904 р.

Лев Левен

Станиславів, Ринок ч. 15 вхід від вул. Берка ч. 3.

Ілюстрований цінник найліпшого насіння **городовини, трав і збіжжа** та **помічних погноїв, щеп і породистої птиці безплатно** висилає:

„СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ АҐРОНОМІВ"

На відповідь і пересилку **залучіть почтовий значок.**

Купуйте **„Пашне вапно" фосфорове** по 1.10 зол. за 1 кґ. для телят, коров, поросят і курей.

Вже замовляйте найкращі заграничні і краєві **сівалки** на весну і **трієри.**

СУПЕРФОСФАТ

ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ

Йосифа і Кароля Товарницьких

СПІЛКА АКЦІЙНА

Львів, вул. Коперника ч. 9.

ТЕЛЄФОН Nr. 9-11.

Доставляє на догідних кредитових услівях штучні навози як:

суперфосфат нїстний і мінеральний, потасові соли, каїніт, азотняк, салітру амонову, сірчан амону, томасину, мелене вапно палене, також спеціяльні мішанки навозові під городовину, квіти та овочеві дерева.

УВАГА

Не купуйте дзвонів по чужих фірмах, котрі Вас використовують, а в додатку дають Вам дзвони з лихої криці.

Найкращі, найтреваліщі, а крім того гармонійні і мельодійні дзвони дістанеться лише

в одинокій українській ліярні дзвонів

Михайла Брилинського

у Львові-Замарстинів ул. св. Михайла ч. 14.

ЛІКЕРИ в 70 ріжних смаках — зробити дома може кождий **„STELLA"** — **ЛІКЕРИ** в 70 ріжних смаках

До набуття в аптечних складах.

Головний склад: **В. Ґ. Мушинський в Перемишлі, Галичина.**

Для П. Т. кооператив і торговель відповідний опуст.

Видавець і відвічальний редактор: Степан Навроцький

З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.